

«La música és important, però encara ho és més que la gent pugui viure una vida digna»

«La música és important, però encara ho és més que la gent pugui viure una vida digna»

Cantant. Manolo García (Barcelona, 1955) actuarà al festival de la Porta Ferrada el 23 de juliol per presentar el seu darrer disc, «Todo es ahora». Fa uns dies va visitar Girona, on no es va cansar de fer-se fotografies i parlar amb tothom que el va reconèixer pel carrer.

LAURA FANALS GIRONA

Està en plena gira omplint grans recintes. Com s'aconsegueix, en un moment en què les coses no són fàcils per a la indústria de la música?

El meu pla sempre ha estat el mateix: fer cançons i respectar el públic. Intento tenir una obra digna, coherent, i respectar el públic. Que no se sentin decebuts, sinó que pensin que ha valgut la pena anar al concert o comprar el disc.

A més, té un públic molt intergeneracional.

Sí. Molta gent jove ha conegut la meva música a través dels seus pares, amb discos d'El Último de la Fila, Los Burros o Los Rápidos. Aquestes cançons les han escoltat a casa en el seu dia a dia.

Té mèrit mantenir la popularitat sense prodigar-se per programes musicals tipus «La Voz».

Jo tinc un respecte absolut per qualsevol decisió que prengui un artista en la seva vida professional. El meu objectiu sempre ha estat el mateix: ser músic, fer gravacions i concerts. L'èxit és relatiu. Per a alguns serà congregat multituds, i per a altres serà poder tocar el cap de setmana en un pub. Per mi, poder desgranar un discurs musical ja és un èxit. Poder accedir al públic que ve als concerts, ja és un èxit. En grans o petits espais? Ho vas veient. Si un disc funciona, pots anar a grans recintes, i si no funciona bé, en busques de més petits. Cal ser sempre conseqüent, i jo intento ser molt raonable.

Quin és el seu èxit particular?

Jo estic molt content d'haver pogut complir el meu somni de ser músic. És molt bonic passar la vida cantant, per a la gent i per a un mateix. És un reclam, una manera de «fer trampes» a la vida més prosaica i grisa, a la qual tots ens veiem immersos encara que no vulguem. La burocràcia, els discursos polítics, els enganys polítics, els espolis polítics... a vegades, les circumstàncies socials porten unes situacions molt dures. Precarietat laboral, problemes en l'ensenyament, privatitzar, retallar, amenaçar... Jo canto, pinto, intento somriure a la vida. Cada

matí, quan m'aixeco, em poso a tot volum Jimi Hendrix, Janis Joplin, Camaron, Ketama... m'agrada tota la música en general. Jo sóc del maig del 68, no a la guerra del Vietnam, no a la guerra de l'Iraq... sóc una mica carcamal, un ésser humà amb ganes de viure en pau i plenament. Se'ns dona una escassa porció de temps que ens cau des del cel, i s'ha d'aprofitar.

El van sorprendre el resultats de les eleccions generals?

Em van decebre i entristir. I t'agafes al que es diu: que hi va haver trampes, pucherazo... perquè penses: com pot ser? Hi ha molta brutícia, en la nostra societat, però també hi ha algunes coses netes. La cultura és neta. La cultura popular, la contracultura, la cultura underground... tot això és net.

Aquesta societat, serà capaç de canviar les coses?

Sempre hi ha esperança. La societat civil té molta força, i si se sap organitzar-se per utilitzar-la de forma pacífica en tindrà molta més. Cal sentit comú i posar per davant la bondat humana -que existeix-, malgrat l'exemple que sovint ens donen alguns polítics. Sense generalitzar: hi ha persones polítiques amb gran capacitat per a l'acció positiva i correcta, però hi ha un alt percentatge que deixa un rastre de desafecció. La nostra península, en els darrers segles, ha tingut una història convulsa, de germans enfrontats. Cal que la gent flueixi, camini, reflexioni, sigui lliure. Llavors està clar que fa falta una cohesió social perquè tothom pugui viure, per millorar les possibilitats de la tribu, no només d'uns quants. La cultura del nord de la península no és igual que la de l'est. Vulguem o no, les arrels són diferents, la cultura és diferent. Clar que hi ha coses en comú: una llengua romànica, un passat militar comú. En els darrers segles hi ha hagut de tot, i el progrés hauria de consistir a haver-ne après. Hauríem de ser més generosos. Ara s'ha posat de moda, entre els polítics, l'expressió: allargar la mà, però és mentida, perquè només van a cops de colze.

Com a músic, té un altaveu que no dubta a fer servir.

Quan em posen el micròfon davant, aprofito. La música és important, però encara ho és més que la gent pugui viure una vida digna. En un món dur, precari, amb injustícia, sense oportunitats, és molt difícil cantar i ballar. La gent primer ha de menjar, i un cop tingui la panxa plena, pot sortir a ballar i beure. Cal poder dur els fills a l'escola i educar-los en un camí d'esperança i igualtat. Tots ?paguem impostos com perquè hi hagi un repartiment equitatiu, no perquè hi hagi paradisos fiscals, o perquè alcaldes de CiU, ERC, PP o PSOE siguin detinguts.

Està promocionant el seu nou disc, «Todo es ahora». Ja està preparant material nou?

Sí, estic treballant-hi sense pressa. Estic fent cançons, vaig pintant... sóc curiós per naturalesa, m'interessa tot, m'agrada parlar amb la gent. També llegeixo molt. Faig coses que em porten a un èxtasi de l'ànima, per veure que cada dia hi ha coses noves per aprendre i per les quals lluitar de forma pacífica, relaxada. Els teus ideals, la utopia. Jo m'he autodenominat un «escèptic participatiu». Crec que les coses tenen solució, està a les nostres mans. Abandonar-es a la resignació i a la queixa no serveix absolutament de res.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/07/13/musica-important-encara-ho-mes/793667.html?utm_source=rss